

11. listopadu 1930 — bylo zjištění, zda a za jakých podmínek lze povolit používání přístavby skladiště a truhlárny firmy Ing. Josef K. a spol., a nikoliv rozepře mezi st-lem a jmenovanou firmou. Z odůvodnění tohoto plyne právní názor žal. úřadu, že při jednání podle § 30 živn. ř. jde toliko o zjištění, jsou-li pro úřad dány předpoklady, aby živnostensko-policejní povolení k používání živn. provozovny s hlediska živn. řádu udělil, že však námitky souseda nelze kvalifikovati jako nároky vznesené proti žadateli o kolaudaci; stanovisko toto hájí i odvodní spis spolužalované strany.

Názor tento nemohl nss uznati správným.

Živn. úřad jest ovšem podle odst. 1 § 30 živn. ř. povinen z moci úřední všechny rozhodné okolnosti zjistiti, k nimž patří zejména i okolnosti v § 25 živn. ř. uvedené, avšak podle téhož ustanovení musí i rozhodnouti o vznesených námitkách. Soused pak, který tvrdí, že bude hlukem nebo zápachem v důsledku provozu zamýšlené živn. provozovny obtěžován, nehájí tím nějaké veřejné zájmy, jejichž ochrana přísluší živn. úřadu a k jejichž hájení vůbec není legitimován, nýbrž uplatňuje tím své vlastní právo jako soused a to proti žadateli o schválení živn. provozovny. Jde v takovém případě o nárok, vznesený sousedem k ochraně jeho práva, aby nebyl obtěžován hlukem a zápachem provozovny žadatelovy; nárok tento směřuje proti žadateli za schválení provozovny, neboť uzná-li úřad námitky důvodnými, musí schválení odepřít nebo aspoň předsati určité podmínky, jimiž se právo souseda chrání. Živn. úřad rozhoduje tudíž v takovém případě o sporném nároku souseda vůči žadateli o schválení živn. provozovny a jest proto názor žal. úřadu, že shora zmíněný předpoklad 2. odst. § 128 cit. nař. dán není, v rozporu se zákonem.

V důsledku tohoto mylného právního názoru nezkoumal již žal. úřad, jsou-li splněny i ostatní předpoklady cit. ustanovení, nehledě ani k tomu, že vůbec nepřihlížel k okolnosti, že st-1 nežádal toliko náhradu útrat právního zastoupení při komisionálním jednání z 11. listopadu 1930, nýbrž i při dřívějších podáních resp. při původním odvolání.

Ježto však tato vadnost řízení byla způsobena mylným právním názorem žal. úřadu, slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.344.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní:
* Uvedl-li zaměstnavatel v přihlášce k sociálnímu pojištění pouhým přepsáním vyšší mzdu než zaměstnanec skutečně měl, je přípustno, aby okolnost tu v odvolání proti platebnímu rozkazu uplatňoval.

(Nález ze dne 9. června 1934 č. 15.920/32.)

V ě c: Okresní nemocenská pojišťovna v Bratislavě proti městskému notářskému úřadu v Bratislavě o sociální pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Stěžující si pojišťovna vyměřila A. G. v Bratislavě za jeho zaměstnankyni J. G. za příspěvkové období od 1. do 30. dubna 1931 podle mzdové třídy VI-C nemocenské, invalidní a starobní pojistné částkou 71 Kč 50 h. Na stížnost zaměstnavatelovu městský notářský úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím tento výměr zrušil z těchto důvodů: Mezi stranami je nesporné, že pojištěnka patřila v době, o kterou jde, podle své mzdy do mzdové třídy II. A a. Nebylo tedy správné, jestliže okr. nemocenská pojišťovna zařadila pojištěnku do třídy VI-C a podle této třídy vyměřila pojistné.

O stížnosti, vytýkající tomuto rozhodnutí nezákonnost, uvažoval nss takto:

Podle § 12 odst. 1 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. zařadí se pojištěnci podle své mzdy do mzdových tříd tam stanovených. Pro zařazení do mzdových tříd je směrodatná mzda pojištěncova, docílená za určité časové období (den, týden, měsíc) (2. odstavec téhož paragrafu). Mzdou (pracovním výdělkem, služným) podle tohoto zákona jest veškeren příjem za smlouvenou práci, pokud není nahodilý. — Z těchto ustanovení plyne jasně, že pro zařazení pojištěnce do mzdových tříd jest rozhodná jeho mzda skutečná, t. j. jeho efektivní příjem za smlouvenou práci, který měl pojištěnec v určitém časovém úseku, vyjímajíc příjem nahodilý.

V daném případě jest nesporné, že skutečná mzda pojištěnky J. G., v období od 1. do 30. dubna 1931, jehož se týkal platební výměr stěžující si pojišťovny, činila měsíčně 150 Kč. Podle této mzdy měla tedy býti zařazena jmenovaná pojištěnka ve smyslu § 12 odst. 1 cit. zák. do mzdové třídy II., resp. do třídy A a v příčině pojištění invalidního a starobního (odst. 7). Byla však zařazena v platebním výměru do třídy VI-C, a to podle obsahu přihlášky zaměstnavatelovy, v níž — jak jest rovněž nesporno — toliko omylem byla uvedena mzda 150 Kč jako týdenní, místo správně jako měsíční.

Žal. úřad vycházel v nař. rozhodnutí z právního hlediska, že zařazení do třídy VI-C bylo nesprávné proto, že podle nesporné skutečné mzdy měla býti pojištěnka zařazena do třídy II/A a. Pokládal tedy v přihlášce uvedený mylný údaj zaměstnavatelův o časovém období, za které mzdu 150 Kč dostává (týden, místo měsíc), pro zařazení do mzdové třídy za právně nerozhodný a měl zřejmě za to, že zaměstnavatel může nedopatření, jehož se v přihlášce dopustil, v odvolání z platebního výměru uplatňovati. Stížnost hájí naproti tomu mínění, že přijetím přihlášky bylo založeno faktické zařazení do mzdové třídy podle přihlášené mzdy, třebaš bylo nesprávné, a pojišťovna nesla podle takto přihlášené mzdové třídy pojišťovací risiko. Dovojuje pak z toho nezákonnost nař. rozhodnutí.

Stížnosti není však možno přisvědčiti. Jest pravda, že nss vyslovil již opětne (srov. na př. Boh. A 7938/29, 9411/31 a j.), že pojistný poměr se všemi důsledky obligatorního pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří zakládá se také tím, že zaměstnavatel přihlásil svého zaměstnance u okr. nemoc. pojišťovny, třebaš v nesprávném domnění, že pojištění podléhá, a pojišťovna přihlášku vzala na vědomí.

Ovšem o faktickém pojistném poměru lze tu mluvit jen tehdy, je-li tu souhlasný projev pravé vůle obou stran. Tohoto nezbytného předpokladu pro vznik faktického zařazení přihlášené zaměstnankyně do mzdové třídy podle mzdy, uvedené v přihlášce, v daném případě však není, neboť jest nesporno, že vůle zaměstnavatelova nesměřovala k tomu, aby přihlášená zaměstnankyně byla zařazena do mzdové třídy podle mzdy 150 Kč týdně, nýbrž měsíčně, a že částka tato pouhým přepsáním byla uvedena v rubrice pro mzdu týdenní, místo správně v rubrice pro mzdu měsíční. Pro nedostatek projevu skutečné pravé vůle zaměstnavatelovy po této stránce nemohl jeho věcně nesprávný údaj o výši mzdy, obsažený v přihlášce, učiněný jen nedopatřením při vyplňování jejích odstavců, míti takových právních účinků, jaké mu stížnost přikládá, a bylo přípustno, aby zaměstnavatel uplatňoval tuto okolnost v odvolání z platebního rozkazu, kterým mu bylo vyměřeno pojistné na základě vyšší mzdy, uvedené v přihlášce pouhým přepsáním, než jakou zaměstnankyně skutečně měla. Z tohoto pouhého přepsání nemůže pojišťovna na újmu zaměstnavatelovu vyvozovati ve svůj prospěch nárok na nezměnitelnost svého platebního výměru.

Poukazuje-li stížnost k tomu, že zákon nezná možnosti, aby bylo lze opravovati zařazení do nižší třídy, nýbrž jen do třídy vyšší podle 2. odst. § 13, stačí k tomu uvést, že v tomto případě jde o změnu zařazení, jež nastává jako důsledek toho, že pojištěnec nebo jeho pozůstalí obdrželi doplatek mzdy, takže mzda, podle níž byl pojištěnec zařazen, se dodatečně skutečně zvýšila, čímž změnil se také po zákonu rozhodný podklad pro jeho zařazení. O to však v daném případě nejde, neboť ve skutečné mzdě pojištěnky v příslušném příspěvkovém období dodatečně žádná změna nenastala, nýbrž dodatečně bylo jen zjištěno, že zaměstnavatel v přihlášce číselně správnou výši mzdy zapsal nedopatřením do nevhodné rubriky časového období, v níž jest vyplácena. — — —

Č. 11.345.

V á l e č n í p o š k o z e n c i : * **Vlastními dětmi ve smyslu § 17 odst. 1 zák. č. 39/1922 Sb. jsou vlastní děti vdovy neb družky.**

(Nález ze dne 9. června 1934 č. 16.362/32.)

V ě c : Kateřina H. ve W. proti ministerstvu sociální péče o vdovský důchod.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím byl st-lce v pořadí stolic přiznán od 1. července r. 1931 vdovský důchod, ročně 600 Kč s 50% přírážkou 300 Kč, celkem tedy 900 Kč a uloženo jí, aby nahradila přebraných 37 Kč 50 h. K námitce st-lčiny, že pečuje o 2 vlastní nezaopatřené děti, mladší 16 let, takže jí měl podle § 17 odst. 1 zák. č. 39/22 Sb. býti přiznán vdovský důchod 900 Kč s 50% přírážkou, podotklo nař. rozhodnutí, že jedno z nezaopatřených dětí, o něž st-lka i po 1. červenci pečuje,